

ning, selv om ansvaret efter Schengen-konventionen påhviler et andet Schengenland.

Artikel 36 fastslår tilsvarende, at et Schengenland, der ud fra kriterierne i artikel 30 er ansvarligt for behandlingen af en asylansøgning, af humanitære hensyn, herunder navnlig af hensyn til familiemæssige eller kulturelle forhold, kan anmode et andet Schengenland om at tage ansvaret for behandlingen af asylsagen, hvis ansøgeren selv ønsker dette.

Beslutter Danmark at behandle en asylansøgning, overtager Danmark ansvaret for sagens behandling, og det vil herefter ikke være muligt at anmode et andet Schengenland om at overtage eller tilbagetage asylansøgeren.

Bestemmelsen vil blive administreret i overensstemmelse med den gældende praksis efter udlændingelovens § 48, stk. 2.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 48 d kan Udlændingestyrelsens afgørelser efter §§ 48 a-c påklages til indenrigsministeren. Klage har ikke opsættende virkning.

Bestemmelsen svarer til klageadgangen efter den gældende § 48, stk. 2, 5. og 6. pkt. Klage har således fortsat ikke opsættende virkning, og anmodning om overførsel eller tilbageførsel af en asylansøger vil kunne fremsættes over for og behandles af et andet Schengenland uanset en eventuel klage. Påklages Udlændingestyrelsens afgørelse om at fremsætte anmodning om overførsel eller tilbageførsel af en asylansøger over for et andet Schengenland inden for en rimelig tid efter afgørelsen, vil det tilstræbes, at klagen er færdigbehandlet, inden udlændingen udsendes af landet.

De foreslåede bestemmelser i § 48 e svarer til de gældende bestemmelser i § 48, stk. 3 og 4.

Det foreslås, at bestemmelserne i §§ 48 a-e sættes i kraft, hvis Schengen-konventionen træder i kraft for Danmarks vedkommende, førend EF-asylkonventionen træder i kraft, jf. forslagens §§ 2-3.

Til nr. 31

Bestemmelsen skal ses som et alternativ til forslagets § 1, nr. 32.

Den foreslåede bestemmelse i § 58 b, stk. 1, indebærer, at fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra myndighederne i et andet Schengenland i medfør af konventionens artikel 38, kun må videregives til de myndigheder, der er nævnt i konventionens artikel 38, stk. 5, og kun må anvendes til de formål, der er nævnt i artikel 38, stk. 1.

Af artikel 38, stk. 1, fremgår, at oplysninger om en asylansøger skal meddeles til et andet Schengenland, hvis oplysningerne er nødvendige for at fast-

lægge, hvilket land der er ansvarligt for behandlingen af asylansøgningen, for at behandle asylansøgningen eller for at gennemføre forpligtelserne i konventionens kapitel 7.

Af artikel 38, stk. 5, fremgår, at oplysningerne kun må anvendes til de i stk. 1 anførte formål og kun må meddeles de retlige og andre myndigheder, der har til opgave at fastlægge, hvilket land der er ansvarligt for behandlingen af asylansøgningen, for at behandle asylansøgningen eller for at gennemføre forpligtelserne i konventionens kapitel 7.

Det findes hensigtsmæssigt, at det i den foreslåede bestemmelse udtrykkeligt fastslås, at oplysninger, der modtages i medfør af artikel 38, kun må videregives til de i artiklen nævnte myndigheder.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at der ved betegnelsen «fortrolige oplysninger» i den foreslåede bestemmelse i § 58 b, stk. 1, forstås de oplysninger, der er omfattet af artikel 38.

Efter den foreslåede § 58 b, stk. 2, må fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, i det omfang, det følger af Schengen-konventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet Schengen-konventionen.

Som anført ovenfor følger det af artikel 38, stk. 1, at oplysninger, herunder personfølsomme oplysninger, om en asylansøger skal meddeles til et andet Schengenland, hvis oplysningerne er nødvendige for at fastlægge, hvilket land der er ansvarligt for behandlingen af asylansøgningen, for at behandle asylansøgningen eller for at gennemføre forpligtelserne i konventionens kapitel 7.

Af artikel 5, stk. 2, følger, at et Schengenland under visse omstændigheder kan tillade en udlænding, der ikke opfylder alle indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, at indrejse i landet, jf. herved bemærkningerne til den foreslåede § 28, stk. 5, i forslagets § 1, nr. 13. I så fald skal vedkommende land underrette de øvrige Schengenlande om udlændingens særlige tilladelse til indrejse.

Det fremgår af artikel 16, at et Schengenland under visse omstændigheder kan udstede et nationalt visum til en udlænding, der ikke opfylder alle indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, jf. herved bemærkningerne til den foreslåede § 4 a i forslagets § 1, nr. 5. Vedkommende land skal underrette de øvrige Schengenlande herom.

Af artikel 25, stk. 1, fremgår, at et Schengenland, der påtænker at udstede opholdstilladelse til en udlænding, der er indberettet som uønsket i SIS, skal konsultere det indberettende land herom. Af artiklens stk. 2 følger, at der skal ske konsultationer mellem et indberettende land og et land, der har udstedt